

ПРИКАЗКА

День и нощъ вали, вали,
бѣли, сипкави парцали.
А по равни долини
вѣятъ вѣтри, вѣятъ хали.

Презъ полето старъ, превитъ
крачи старецъ добродушенъ;
съ бѣлѣ кожухъ е цѣлѣ покритъ,
тоя пѣтникъ нагърбушенъ.

А селцето кротко спи:
два куминя само пушатъ,
като старци съсъ лули
въ грижи тихичко си шушнатъ.

Два прозорци — две очи
въ късна доба сж остали.
Нито месецъ, ни звезди,
само бѣлитѣ парцали.

Задъ стъклата будни оцъ
две очички кротки, мили
въ тая бѣла зимна нощъ
грѣятъ тихо и безъ сили.

Презъ полето побѣлѣлъ
крачи стареца съ чибуче
и отъ болка пожълтѣлъ
за утѣха тежко смуче.

Ей селцето тамъ бѣлѣй
съсъ тополитѣ заспали.
И надъ всичко бързо вѣй
снѣгъ на хиляди парцали.

Дѣдо крачи и реди:
— Боже, ахъ, дано да смогна,
силитѣ ми подкрепи
на детето да помогна!

Григоръ Угаровъ

Гатанки. — 1. Живи колци наредени съ живи пѣрти
заловени; хемъ градина образуватъ, хемъ играятъ и луду-
ватъ. Що е то?

2. Живо, сиво, скокливо и безмѣрно страхливо. Зеле
му е обѣда, спи въ търнака и гледа.

Дѣдо Благо.